

Služba kněze

Úvod

Na půdě jednoho biskupského paláce se našel zajímavý obraz. Byl na něm kněz s nádhernou tváří, ale s podivně dlouhým a hlavně širokým tělem skrytým v klerice. Nebylo jasné koho, nebo co má představovat. Naštěstí byl ze zadní strany připojený dopis, který zvláštní obraz vysvětloval. Obsahoval stížnost mistra, který obraz maloval. Umělec dostal za úkol vytvořit dílo na téma kněžství. Napadlo ho, že toto téma vystihne nějakým biblickým podobenstvím. Kněz je ten, kdo nese Krista lidem a v Bibli se tohoto úkolu zhostil oslík. Tak namaloval Ježíše s krásnou tváří, jedoucího na šedém oslíkovi, který měl kolem krku bílou srst, náramně připomínající kolárek. Dílo se povedlo a autor byl na ně náležitě hrdý. Na práci umělce měl však dohlížet nějaký sekretář. Ten plnil i mnoho jiných povinností, a tak se přišel na obraz podívat, až když byl hotový. Jak spatřil osla s kolárkem, zhrozil se. Toto má být obraz vznešeného, svatého kněžství? Jak to biskupovi vysvětlí? Okamžitě umělce vyhnal, vzal štětec a od hlavy dolů přemaloval Ježíše klerikou, která osla skryla. Vznikla tak neforemná postava s krásnou tváří a názvem kněžství. Když biskup uviděl obraz, zprvu se podivil. Ale poté, co dostal dopis rozzuřeného umělce, s chutí se zasmál. Přikázal připojit stížnost k obrazu a uchovat ho pro poučení budoucích generací.

Jaké poučení tedy z obrazu plyne?

Je oslík symbolem kněžství, nebo jeho urážkou?

Záleží, kdo co vidí.

Jak píše ve své stížnosti rozezlený malíř: „Osel vidí osla a urazí se. Pokorný služebník vidí pokorného služebníka a pochopí.“

Kněz je ten, kdo slouží Kristu. Pokorně a poslušně nese Ježíše mezi Boží lid tak, aby na Ježíše všichni viděli a mohli se s ním setkat. A když se to daří, má z toho radost. To je poslání a úkol kněze.

Aby ho mohl plnit, potřebuje mít s Ježíšem dobrý vztah.

Ten nejlépe vystihuje posloupnost:

„Kdo miluje, věří, kdo věří, poslouchá a kdo poslouchá, ten užitečně slouží.“

Platí to pro mezilidské vztahy i pro vztah člověka s Bohem.

Základem služebného kněžství je láska k Bohu, ze které vyrůstá víra, poslušnost a nakonec služba Bohu a lidem.

Kdo chce být dobrým knězem, měl by mít takto seřazené pořadí hodnot.

Služebné (svátostné) kněžství a jeho tři stupně

Svátost kněžství má tři stupně, které vystihují tři svěcení: jáhenské, kněžské a biskupské.

Když svěruje Ježíš Petrovi církev, třikrát se ho ptá: „Petře, miluješ mě?“ Když Petr odpoví třikrát „ano“, stává se nejvyšším pastýřem církve. Víme, že trojí otázka souvisí s trojím zapřením. Ale v souvislosti s dnešním tématem v ní můžeme najít ještě jeden obraz. Kněz je ten, kdo miluje Ježíše nade všechno. A čím víc se jeho služba rozšiřuje, tím víc by měl Krista milovat. Zjednodušeně můžeme říci: **Jestli má být jáhen zamilovaný do Boha, pak kněz by měl být dvakrát a biskup třikrát tolik.** Jen tak bude mít odvalu a sílu nést zodpovědnost, kterou jeho stav přináší.

Kněží, jáhnové a jejich spojení s biskupy

Každé povolání, které člověk žije poctivě, je namáhavé a těžké. Rodičovství, zasvěcený život i kněžství. Ale to, že je něco těžké, neznamena, že to není krásné.

Aby člověk měl odvalu a sílu žít naplno své povolání, má zázemí v rodině. Manželé mají partnera a děti, se kterými sdílejí své radosti či nesou kříže.

V kněžství se stávají nejbližšími přáteli a bratry ostatní duchovní. Čím pěknější vztahy si vybudují, tím lépe mohou sloužit, sdílet radost či se povzbuzovat v těžkostech.

Zvlášť těžké postavení mají biskupové, kteří by měli být přísnými představenými a zároveň laskavými otci kněží a jáhnů. Skloubit to vše dohromady není snadné, a je potřeba mnoha modliteb, aby se to dařilo.

Svěcení – nezrušitelné svátostné znamení

Kdo jednou přijme svátost kněžství, je knězem navěky. Kněžství tvoří spolu se křtem a biřmováním trojici svátostí, které vtiskují duši nezrušitelné znamení. I když kněz přestane sloužit církvi, požádá o dispenz od celibátu a ožení se, nepřestane být knězem, a v mimořádných situacích, kdy jde třeba o život, může udělit například svátost smíření nebo pomazání nemocných.

Ježíš si pro tuto službu vyvolil muže a církev ctí toto jeho rozhodnutí. Proto se u katolíků a pravoslavných nesvětí ženy. Ty mohou sloužit Kristu v řádech a řeholích.

Právo udělit svěcení přináležejí biskupům, nástupcům apoštolů, kteří pak nesou za své kněze zodpovědnost.

Na závěr bych vám chtěl ještě jednou poděkovat. Za vaše modlitby, přátelství, oporu, kterou nám kněžím poskytujete. Kéž vám za to všechno Pán žehná. Amen.

Závěr

Jak jsme si řekli, posláním kněze je nést Krista lidem.

Největší radostí pro nás kněze je, když můžeme vysluhovat svátosti a přinášet spásu. Když přijde člověk, že chce jít ke zpovědi a dát si život do pořádku, když nás pozvete k nemocnému, aby přijal posilu ve svátosti nemocných, když přijde člověk hledající spásu a chce se nechat pokřtít, to jsou chvíle pro které jsme přijali svátost svěcení. Vrcholem pak je sloužení mše svaté.

Na závěr vás chci proto povzbudit, abyste po nás kněžích, žádali to, pro co jsme obětovali své životy. Tím nám děláte největší radost.